

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΟΥ-ΤΣΕΟΥ

Η ΔΟΞΑ Κ' Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ο Χού-Τσέου, ο συγγραφέας του διηγήματος που δημοσιεύουμε παρακάτω, είν' ένας Κινέζος διανοούμενος της σημερινής γενεάς, ένας από τους ριζοσπάστες κι' επαναστάτες Κινέζους, οι οποίοι αγωνίζονται σκληρά για ν' αποσπασούν την πατρίδα τους από τις βάρβαρες πατροπαράδοτες συνήθειες και να την προσεγγίσουν περισσότερο στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Στο διήγημά του αυτό, ο Χού-Τσέου περιγράφει μία οικογενειακή τραγωδία, πολύ συνηθισμένη στην Κίνα, αλλά άπιστευτη και καταπληκτική για τον Ευρωπαίο αναγνώστη, ο οποίος θ' απορίσει πώς είνε δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια φρικτά πράγματα στην εποχή μας!

— Πατέρα, πατέρα! Πεινάω, πεινάω!... Τέσσερες δολοκλήρες ημέρες τώρα δεν μου έδωσες καμιά τροφή. Σι' αλήθεια λοιπόν θέλεις να μ' αφήσεις να πεθάνω της πείνας;...

Αυτά τα λόγια έλεγε αναστενάζοντας πικρά μία καπέλλα δεκαετοσάφων χρόνων, που βρισκόταν κλεισμένη σε μία ανήλιαγη κάμαρη, στο βάθος της έσωτερικής αλής του σπιτιού της.

Κι' ενώ ξεφώνιζε κι' ώλιγιζε έτσι με φωνή που είχε αρχίσει πεινά να γίνεται στριγγή και να σβύνει, χτυπούσε την πόρτα του δωματίου, που ήταν ερμητικά κλεισμένη...

Ο πατέρας της βρισκόταν καθισμένος στην αλή και το πρόσωπό του, καθώς άκουγε τις φωνές της, έδειχνε μία τέτοια απάθεια, που θύλεγε κανείς πως ήταν καμωμένος από σίδερο...

Στο τέλος όμως, επειδή οι θηνοί της μικρούλας εξακολουθούσαν, σηκώθηκε και, πλησιάζοντας στην πόρτα της κάμαράς της, της φώναζε απ' έξω:

— Α-μά, μη φέρονσαι τόσο ήλιθα!... Ξέρεις πολύ καλά ποιά είνε η απόφασί μου... Μόλις έμαθα τον θάνατο του ανιψιού σου, αποφάσισα να τον ακολουθήσης κι' έσυ στον θάνατο, εάν πιστι ή αραβωνασιστιά του που ήσουν... Έτσι μονάχα θά πάρης μ' αξιοζήλευτη θέσι μέσα στις γυναίκες, ή όποιες στάθηκαν υποδείγματα συγγενικής πίστωσης και τις όποιες όλες ή γενεές των Κινέζων μακαρίζουν και δοξάζουν...

Η κρεμάλα, το δηλητήριο, το πνίξιμο είνε τρόποι θανάτου βίαιοι κι' έσύ, μικρή καθώς είσαι, δεν θά μπορούσες να καταφύγης για να πεθάνης σε κανέναν απ' αυτούς... Δεν θά τα κατάφερες να τα βγάλης πέρα ως το τέλος... Γι' αυτό κι' έγω προτίμησα νά σ' αφήσω να πεθάνης ήσυχα-ήσυχα της πείνας, όπως άλλωστε μου υπέδειξε και ο αδελφός της μητέρας σου... Αυτός ο θάνατος κι' σένα θά δοξάσει και το σπίτι σου κι' οι συγγενείς σου θά γίνουν περήφανοι... Γιατί λοιπόν, ενώ ενώ φροντίζω για το καλό σου, έσύ σκούζεις και με κατηγορείς;... Αυτό είνε έντελως παράλογο...

Μά, όταν ο πατέρας της μικρής μελλοθάνατης, ο κύριος Βάνγκ, διπλωματούχος του Πανεπιστημίου του Τογκίνου, τελείωσε αυτό το λογίδριό του, ή κόρη του άρχισε να φωνάζει ακόμα πιο δυνατά.

Τότε ο κύριος Βάνγκ, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να την κάνει να σωπάσει, για νά βοηθί την ήσυχία του, βγήκε απ' την αλή, της όποις κλείδωσε καλά την πόρτα κι' ένα ευρωπαϊκό λουκέτο.

Έπειτ' από λίγες στιγμές, άκολούθησε ληνημένη τον παλιτζή, σέροντας μαζί της το καροτσάκι. Ένοιωσε τις ξύλινες ρόδες του να κυλάνε πάνω στην καρδιά της, αλλ' αλωνίζοντας την βαθεία...

— Πόσα θέλεις; την ξαναρώτησε ο παλιτζής ανυπόμονα, όταν φτάσανε μπροστά στο μαγαζί του.

Έκείνη, χωρίς ν' απαντήσει τίποτε, άπλωσε το χέρι κι' άρπαξε τα λεπτά που της έδινε, σφίγγοντας συγχρόνως το χερούλι του μικρού άμαξιού. Ο παλιτζής, όμως, το τράβηξε μέσα στο μαγαζί του και της έκλεισε την πόρτα κατόμουτρα.

Η φτωχή καπέλλα έτρεξε άμέσως, άγόρασε λίγο ψωμί κι' άρχισε να τρώει άχόρταγα... Δυό δάκρυα λήμπανε στην άκρη των ματιών της...

Κι' έξαφνα είδε έν' άμιάξι να περνάει μπροστά της... Μέσα καθόταν Έκ' είνος... Μόλις τον είδε, πέταξε το ψωμί κι' έβγαλε ένα σφύλασμα, μιά νότα στριγγή και παρατεταμένη, που ξέσκιζε την καρδιά. Έπειτα κλείστηκε στην άκρη του πεζοδρομίου κι' άπόμεινε άκίνητη... νεκρή!...

Η μουσική της πείνας είχε τελειώσει...

Την άλλη μέρα, ή μητέρα της καπέλλας έπεσε άρρωστη στο κρεβάτι... Δεν τολμούσε να πη σε κανέναν τίποτε, μιά ή αλήθεια είνε πως το άρρω μαρτύριο του παιδιού της τη σκότωνε... Όταν ο σύζυγός της μπήκε στην κάμαρά της για νά δη τί είχε, του είπε:

— Νά, είνε έξι μέρες τώρα που το παιδί μας βασανίζεται απ' την πείνα. Δεν μπορώ πειά ν' άκούω τις φωνές της. Διάλυσε μέσα σ' ένα ποτήρι κρασί λίγο απ' το έαιο που καπνίζεις και δός της το νά το πιη... Αυτό θά την κάνει να σωπάσει...

— Άδύνατον! φώναξε ο σύζυγός της. Σύμφωνα με τα έθιμα, είδοποίησα τον μανδάρينو ότι ή κόρη μου πεθαίνει από την πείνα για ν' άκολουθήση τον μνηστήρα της στον θάνατο... Όταν λοιπόν θά φτάση ή άγωνία των τελευταίων της στιγμών, ο μανδάρινος θάρθη νά κάνει άρώματα και νά κάνει σπονδές μπρος στο κρεβάτι της... Θά την χαϊρέτηση τρείς φορές... Τί δόξα για μάς και για το σπίτι μας!... Μά αν άντιληφθεί έκείνη τη στιγμή πως ή κόρη μας πήρε ναρκωτικό για νά μην αισθάνεται το μαρτύριό της, σίγουρα ο άγιος αυτός άνθρωπος θ' άρνηθί νά την τιμήσει...

Μιά μέρα πέρασε ακόμα, ή έβδωμη... Το πρωί της όγδόης ήμέρας, ο διπλωματούχος κ. Βάνγκ σηκώθηκε κι' άφου κάπνισε το έπιό του, πήγε κι' άφογκράστισε κάτω στην αλή.

Μά κανένας θόρυβος δεν άκουχόταν από το δωμάτιο, μέσα στο όποιο βρισκόταν ή κόρη του.

Άνοιξε τότε την πόρτα κι' είδε τη μικρούλα σωριασμένη άπάνω στο κρεβάτι της, άναίσθητη και χλωμή σαν πεθαμένη...

Ο σφυγμός της χτυπούσε ακόμα, μιά-πολύ άδύνατα... Φαίνόταν πως θά ζούσε τρείς-τέσσερες ώρες το πολύ... Είχε φτάσει πειά ή μεγάλη στιγμή...

Άμέσως, χωρίς νά χάση ούτε λεπτό, έτρεξε κι' είδοποίησε στο δικαστήριο τον μανδάρينو.

Έπειτα μετέφερε την έτοιμοθάνατη κόρη του μέσα στην αίθουσα των δεξιώσεων και την έκάθησε στην πολυτελέστερη πολυθρόνα του σπιτιού των. Μά έπειδή σωριαζόταν κάτω, την έδεσε από το στήθος στη ράχη της έδρας με χρυσές κλωστές. Κατόπιν τοποθέτησε μπροστά της ένα λιβανιστήρι γεμάτο πολύτιμα άρώματα...

Έκείνη ούτε έβλεπε, ούτε άκουγε τίποτε, μά άνέπνεε ακόμα, σθονομένα κι' άργά...

Μόλις ή άρρωστη μητέρα της, την όποια ο σύζυγός της σήκωσε έπίτηδες απ' το κρεβάτι της, μπήκε μέσα στη σάλα κι' είδε αυτό το θέαμα, έβγαλε ένα στεναγμό δδύνης.

Τότε ο κύριος Βάνγκ, πλησιάζοντάς της, της είπε με τόνο άστυφού:

— Πώς τολμάς και κλαίς, τη στιγμή που ο κύριος μανδάρινος πρόκειται ναρθί έδώ και νά κάνει άρώματα;... Τέτοια τιμή έχει παραπάνω από έκαστο χρόνο να γίνη στο σπίτι μας... Φύγε από δά.

Σε λίγο έφτασε ο μανδάρινος. Η έκλαμπτότης του μπήκε μέσα στην αίθουσα, έκανε άρώματα, έκανε σπονδές κι' ύστερα χαϊρέτησε την έτοιμοθάνατη...

Κατόπιν ο μανδάρινος ήπιε το τσάι του σ' ένα διπλανό διαμέρισμα. Στο μεταξύ ο κ. Βάνγκ ήταν τόσο πολυάσχολος, ώστε δεν μπορούσε να προσέξη ότι ή κόρη του έθανόχε...

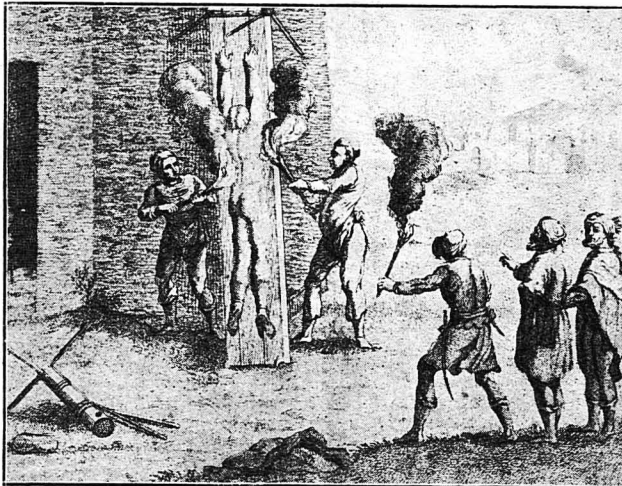
Τόσο το καλύτερο άλλωστε!...

Όλα είχαν πειά κανονιστεί... Ο μανδάρινος του είχε έπιτρέψει νά κολλήση στο σπίτι του την έπαγραφή: «ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΜΕΝΗ», είχε συμπεριλάβει την κόρη του στις μάγικες της συγγενικής πίστωσης κι' είχε διατάξει τη λατρεία της σ' έβλους τής ναούς της έπαρχίας...

— Τί δόξα και τί τιμή για μάς, έλεγαν ο πατέρας της κι' ο θείος της... Τί τιμή!... Τώρα θά μιλούνε για μάς παντού... Τί δόξα!...

Μά τους διέκοψε έξαφνα ένας θόρυβος φωνών που έφτανε απ' τα έσωτερικά διαμερίσματα του σπιτιού... Καί συγχρόνως μιά μικρή ύπαιρτρα εισώρησε μέσα στη σάλα, φωνάζοντας:

— Κύριε Βάνγκ!... Τρέξτε γρήγορα!... Η γυναίκα σας πέθανε απ' τον σπαραγμό της...

Το κάψιμο του κοριού με άναμμένους δαυλούς!

(Παλιό, σπανιστά γραβούρα. Έξ' αούτων θά δημοσιεύση το «Μπουκέτο» δολοκλήρη σειρά).